

Voorganger: ds. Arnold Vroomans – Rijnsburg**Overdenking: *Grenzeloze eenheid*****Amsterdam****n.a.v. 1 Korintiërs 10: 16 en 17**

Gemeente van Jezus Christus,

Afgelopen vakantie zat ik in de kathedraal van Brussel. Een imposant Katholiek bolwerk en ik zeg het eerlijk: ik ging erheen voor het prachtige orgel. En ik werd verwend met prachtige muziek en een prachtig dameskoor. Kippenvel. Maar de ontroering kwam daardoor niet. Het evangelie kwam daardoor niet. De boodschap van hoop, trouw, genade, Gods trouw en liefde kwam - heel protestants - door het sacrament van het Woord en het sacrament van de heilige eucharistie. Waaraan ik als protestant niet deelnam, niet deel kon nemen zelfs, maar dat ik geestelijk heel intiem beleefde.

De dienst was internationaal, wat in Brussel zoveel betekent als dat er ergens tussen de stroom aan woorden uit het Frans, wat ik totaal niet machtig ben, wat zoet Vlaams klinkt. Een enkele zin eigenlijk maar ... maar het waren woorden die hout sneden, niet het vele is goed, maar het goede is veel: *Jezus die omziet naar de arme, de kleine, de verdrukte, en het geloof is niet afhankelijk van wat je weet, hoeveel je weet, niet voor mensen die een bepaalde hoge spirituele weg zijn gegaan. Maar voor gewone mensen.* De mensen van alledag.

Daarvoor is Jezus gekomen. Niet voor de uitgenaste, een woord wat ik toch hier in Amsterdam nog kan gebruiken. Maar het evangelie is voor de gewone mensen. Aan hen schenkt God het eeuwig licht zoals wij gezongen hebben. Dat God een heilige God is ... hoog verheven ... maar *wat buigt hij zich in Christus toch diep neer.* Zo indrukwekkend ... hoe Hij zich vernedert, nederig maakt en dat strekt tot voorbeeld. En dan wordt daar in Brussel de hostie geheven. En uitgedeeld, en ik zat op mijn handen, want de *gewone mens* krijgt het, u en ik, geestelijk of concreet ... het eerste is belangrijker dan het tweede. Dat we het met het hart ontvangen.

Nog maar kortgeleden is mijn vader overleden. Everhard Zwart - u welbekend - heeft nog bij mijn vader orgelconcerten gespeeld; mijn vader was koster. Martin Mans, onze organist vandaag, heeft mijn vader ook goed gekend.

En wat ik daar ervaarde in die kathedraal, van huis en gemeente weg, maar niet van God los ... zeker niet ... is dat God verbindt over grenzen heen ... hoe vaak heeft hij wel niet gezongen - mijn vader was van oorsprong katholiek en is met hart en ziel protestants geworden. Maar diep in zijn nieren ... het zingen van de geloofsbelijdenis ... en ik ken dat stuk goed ... ik zong mee ... en ik hoorde hem zeggen in mijn oren: "Dat kan je echt niet ... dat hoor je zó te zingen ... zo te zingen als je dat alleen kunt wanneer je het elke dag zingt."

En toen stond mij daar zo helder Christus voor ogen.

Hoe ik zelf, persoonlijk, met u, met elkaar, niet ik kan zijn, maar een *wij* vormen, ook met u thuis die meeluistert of de tekst meeleeft

Met een open hart Christus aanvaarden, dan gebeurt er zoveel ... vergeving ... liefde ... genade ... groei ... in elk opzicht.

Maar je wordt ook verbonden met hen die je lief zijn door Christus voor de eeuwigheid. Over de grenzen van ruimte heen was ik daar verbonden met u, met mijn gemeente, met hen die mij zijn voorgegaan en met hen die nog naar Christus geroepen zullen worden. Mijn vrouw en kinderen zongen mee uit volle borst ... en ik dacht aan deze woorden van Paulus:

Maakt de beker waarvoor wij God loven en danken ons niet één in het bloed van Christus?

Maakt het brood dat wij breken ons niet één met het lichaam van Christus?

Omdat het één brood is zijn wij – hoewel met velen – één lichaam, want wij hebben allen deel aan dat ene brood.

De eenheid in Christus is grenzeloos over tijd en ruimte heen.

Eeuwig leven in genade.

Daar word je stil van.

Amen